

СЛЕПИЯТ РИЦАР

На Невена Симеонова
и Светла Арнаудова

*Тъй дълго се скитах по тази планета,
без капчица радост, без дом и жена ...
Пребродих безброй планини и полета,
морето на своите вълни ме люля ...*

*Но месеци вече във болнична стая
под бяла покривка безмълвен лежа,
защото окото ми дясно покрива
воалът на някаква черна мъгла.*

*И само букетът красив гладиоли
ми спомня за вас и понтийско море,
което година по-рано ревеше
във ярост безсилна под наш'те нозе.*

*Но зная, че скоро и той ще увехне,
кат всички лишени от корен цветя,
а после - ще бъде изхвърлен от тука,
кат нещо ненужно на никой в света.*

*И аз като него ненужен на никой,
погребан сред четири бели стени,
ще бъда забравен от своите познати,
тъй както се често забравят слепци.*